

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 149. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald04val-shoot-idm139761563468960.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

IIIDIE OPTRIN

JUPITER. MERCUR. PHILEMON

JUPITER

Den Høies Raad er skiult, men altid helligt... vover
Et Støv, at laste det, at undre sig derover? -
Men til at prøves her blev Støvets Broder fød. -

MERCUR

Du gode gamle Mand, fortæl os da Din Nød! -

PHILEMON

I meer, end tyve Aar - for en, som munter nyder,
Sit Ansigts Sveed, er det en Tid, som hastig flyder -
I meer, end tyve Aar fik Baucis ingen Søn,
Thi Zevs foragter steds en alt for stormisk Bøn -150
Forgieves raabte vi - Men da vi ydmygt hviilte
Ved Almagts Raad, og taug; da saae han os, og smiilte -

JUPITER

Et ydmygt Hierte kun er ham behageligt -
At han bønhrer Støv, er Naade - ingen Pligt. -

PHILEMON

Han skienkte os en Søn - og hvilken! - denne Smerte
Skal sige det! - hvor ømt, hvor dydigt var hans Hierte! -
Som Amor var han skøn - men Venner, hvilken Fryd,
Hvad Roes er ei en Søn, som ofrer sig til Dyd! -
Tidt fandt jeg ham paa Knæ, og saae hans Øine svømme,
Af Andagt straalende i hede Taare Strømme -
Dog græd han ei for sig - han bad for os om Aar,
Og om Velsignelser til disse hvide Haar. -
Tit, naar vi gamle To, saaledes, som vi pleye,
Med Morgenrøden alt stod muntre fra vort Leye;
Da fandt vi Brændet paa vort Ildsted - naar jeg kom,
Til Ageren, vi har; saa var den gravet om -
Og til sin lille Koe, fandt Baucis friske Kløver,
Hver Morgen i sin Kurv -

MERCUR

Skiøn i de mindste Prøver
Er Dyden - Guder selv, maae ære sligt et Bryst.

PHILEMON

Ak Venner, ak det var vor Rigdom, og vor Lyst! -
Et Hierte var kun til - og dette var vi visse -
Et var saa smukt, som hans - - det slog i hans Narcisse -
Alt i de spæde Aar, fornåm vi Gamle vel,
At de oplivedes ved en og samme Siæl. -
Det rene Offer ligt, hvis helligede Flamme
Hver Zephyr skiller ad - som den dog er den samme;151
Som naar den voxer nu, og samler sig med et;
Saa flød Narcisses Siel i Sielen af Aret. -
Jeg saae dem samles først - paa vores Offerhøye,
Der mødtes de i Smiil, fra der' henrykte Øye! -
Thi, som Aret var vor, saa var hun Dalens Fryd -
From var hun, som Aret - skøn, som Natur og Dyd -
Hun tabte, ung endnu, sin Moder og sin Fader,
Som efterlod sig kun, hvad Armod efterlader;
Velsignelser og Støv - dog læste de med Lyst,
Først Navnet af vor Søn i deres Datters Bryst. -
Fem Somre var de nu alt bundne med en Kiæde,
Af himmelsk Drift og Dyd; og Elskov med din Glæde -

Og, da den første Maj nu allerede var
Bestemt til Høitids-Dag - da nu det elskte Par - -
O Zeus! - - ak! - - dette Suk! - - Tilgiv en Faders Hierte. -- -

JUPITER

Ven, føle Guderne dog selv den Frommes Smerte;
Og de belønne Graad, som uden Galde flød. -

MERCUR

O siig! - det beste Par, hvor faldt det? hvilken Død? -

PHILEMON

Nu var endnu en Nat, en liflig Drøm tilbage,
Imellem dem og de saa længe ønskede Dage -
Hans Brud, som Nattens Lys i vores Hytte fandt,
Hvor hun ved Baucis Bryst paa Brudekrandse bandt,
Narcisse, henrykt ved den næste Morgens Lykke,
Gik ved sin Yndlings Arm - Vi fulgte dem et Stykke -
Nu stod vi - - Stumme Lyst, hvormed vi den gang saae
De to Velsignede, nu sidste Aften gaee! -
Men hastig kom en Strøm af Taarer til vort Øye -
Vi græd - Og dette var et Forbud fra det Høye -152
Jeg trykte Baucis Haand - hun min - vi fandt det vel,
Det stille Vink om Qual, som truede vor Siel -
Dog, ingen vovede, at sige, hvad den følte -
Men nu blev Himlen sort - og rundt omkring os brølte,
Den hule Torden - Gud! - - men Skyen svævede
Tung over Dalen -- mørk og græsselig at see.
Da foer den hastig ud, den skrækkelige Lue -
Og, Guder, hvilket Slag! - Endnu maae Sielen grue! -
Med Slaget skreg vi alt: Aret, Narciss', Aret! -
Og i det samme Nu var begges Indfald et. -
Vi skreg, og løb, og fløi, ei spørgende hvorefter? -
Aar, Svaghed - alt blev glemt - vor Angest gav os Kræfter -
Vi naaede aandeløs den skrekkelige Dal,
Og fandt - - -

(Han holder grædende inde)

MERCUR

Du gode Mand, hvor rører mig din Qual!

JUPITER

Min Ven, mit fulde Bryst vil smelte ved din Smerte -

PHILEMON

Livløse holdt de sig op til hinandens Hierte -
Vi sank hen over dem - halv døde sank vi hen -
Men døde blev kun de - Vi, vi stod op igjen -
Til større Bitterhed, til Slag, som daglig saare.

MERCUR

Et saa elskværdigt Par fortjener dine Taare.

JUPITER

Men meer - Elysium -